

PREU.

5 CENT.

• • • • Fa una entremaliadura cada setmana • • • •

ANY 1.er • BARCELONA, 17 DESEMBRE 1904 • NÚM. 51

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11

BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIO

Catalunya, un any. . . . 3 ptas.

Idem, un semestre. . . 2 id.

Extranger, un any. . . . 5 id.

Esperant als Reys

Tocant ab temps la trompeta
y tirant la carta aviat,

molt será que no's recordin
de durme'l qu'he demanat.

Moltas vegadas, veient las cosas del modo que van, penso qu'está ben dit alló de *Jerusalém! Jerusalém!* com *més aném menos valém*, perque jo que'm recordo com si fos ara del temps passat y veig los temps que corrém, en veritat, no'm sé avenir d'un cambi tant gros.

De debó penso: l'han de haver feta molt grossa'ls catalans pera ésser tant greument castigats, perque lo que avans era veritable llibertat, ara sols ho es de nom, puig tenim qui'ns mana com si fossim xays governats per pastors de molt mal ànima, que tant aviat nos capolan las camas a cops de roch, com nos embutillofan la pell a copia de garrotadas y'ns esquilan tant arrant que fins perdém la fesomia; y per acabar ab tots aquests maltractes nos abandonan de tal manera que, ja pot ésser de mala lley lo llop que'ns persegueixi, que no trovém pas defensa en los que tenen obligació de vigilar que ningú'ns maltracti,

al contrari, més aviat si algú ab bonas intencions los treu en retret que no'n saben de fer de guardians, s'esbra van ab aquell y cregueu que si poden las hi mesuran de valent y no'l planyen pas per tendre.

Pensar que avans a Barcelona, ab uns quants caps de guayta per vigilar la ciutat n'hi havia perque semblés una bassa d'oli, y ara ab tot una currua de municipals tenim sempre la vida y'ls interessos al encant, en veritat hem de dir que nosaltres, no som nosaltres, que lo de dalt ha anat a baix y que aixó es Xauxa al inversa, a fe de mon, vos dich, que no entench com hem arribat en aquest punt, vos ho assegura

EN PATUFET

«En Patufet» enamorat

Escolta, Riteta hermosa,
la de trenas com fils d'or,
com piuyó boqueta closa,
y uns colors vius com la rosa
que naix sols per l'aymador.

La d'ulls negres y brillants
que captivan sa mirada,
y per ninas, dos diamants
tan hermosos y tan granta
com dos gotas de rosaça.

La de galdas com matons
que quan triuen fan clotet,
que fins venen temptacions
d'omplenarlas de petons;
aixó a fe de PATUFET.

La de molt fines dentetas
que adornan tun cutis fi,
no son dents, que son perletas,
y com estotx, guardadetas
en tos llavis de carmí.

La del coset tan bufó,
que ni fet per má d'artista,
quan surt de missa major
prou té més d'un mirador...
mes jo so'l prime a la vista.

La de tornejats peuhets
que amagan liurs sabatetas
de xarol ab gay, llassets,
que encant son de PATUFETS
y enveja de Patufetas

Quan s'encamina ton pas
a la plassa'ls dematins,
ab lo cistell sota'l bras
molt m'encanta aquell tris, tras,
¡com te miran los fadrins!

Quan ne rondo ta caseta
y no t'oviro'm sab greu,
pro m'aconsola, Riteta,
si m'aturo una estoneta
a escoltar la teva veu.

Si es l'amor qui m'ha inspirat
trobá ab tu grans atractius,
si es aixó está enamorat,
jo confesso la vritat,
ho estich, Riteta, ¿te'n rius?

Posa ta fina maneta
en lo bell mitj del meu cor,
sentirás una rateta

que batega amoroseta
per tú, qu'ets mon somni d'or.

Ja fa molt temps que adverteixo
que no t'oblido un moment,
fins sembla que m'amagreixo;
per totas parts te segueixo
sempre ab lo pensament.

¿Baixas los ulls? coneix ara
que ja't condols de mon plany,
m'ho diu ta rojeta cara,
ja'l goig de mi no's separa,
ja está calmat mon afany.

Fetas las declaracions
a fer lo resumen vaig;
no't demano relacions,
no estich ara per cançons,
sols ho he fet com un ensaig.

JOSEPH OLIVER

L'Aurora

Hi havia en un poble de llunyanas terras, quasi al extrém de Catalunya, una nena d'uns nou anys, molt hermosa y bona, sens pare, qui va morir quan la defensa de Catalunya contra los soldats de Felip V. Sa mare era ja velleta y estava ferida del esglay que rebé quan va saber la mort de son marit.

En vida d'ell, si bé no eran molt richs, tenian lo necessari pera passar la vida, y allavors si que'n tenia d'amiguetas l'Aurora, que aixís se deya la nena. Tothom la mirava y somreya quan passava; sa mare la feya anar vestida de blanch y talment semblava una coloma.

Pero, havent mort son pare, desapareixeren los diners, y junt ab aquestos las amigas.

L'Aurora allavors se veia sola y abandonada, pero no obstant s'hi conformava.

—Per mí array—deya ella, —per la mareta ho sento jo, que molts vespres s'en ha de anar al llit sens haver menjat res en tot lo día.

Era un día d'hivern; l'Aurora arribava tota contenta porque la capta havia

anat molt bé; la deixá sobre la taula, pujá a la cambra y trová a sa mare al llit morta de fret y gana; s'hi apropá de puntetas pera no despertar-la (puig creya ella que dormia), li feu un petó al front y s'allunyá tot dihent:

— ¡Pobre mare, com dorm!

Aquesta historia vos demostra, estimats nens y nenas que d'amichs ne tindreu molts mentres vos quedin cinch céntims a la butxaca, pero un cop acabats aquests, se acabarán també aquells.

JOSEPH BUCH Y BATLLE

—Ja voldria ser a Nadal pera menjar neulas y gall. ¿Que no'n menjeu vosaltres?

—De gall sí, de neulas nó; lo pare diu que ja ho soch prou jo, de neula.

Espurnas

Las secas fullas que cauhen
dels arbres, en la tardor,
son los recorts d'una vida,
despullas d'una il·lusió.

Quan la mare al fill mort plora....
¡ay! tot lo cor se'm revolt;
¡pateix tant la pobre mare
per donar sos fills al mon!

Sols me queda en recompensa
de mas venturas somniadas,
la ingratitut de la vida,
trista, com la flor sens aygua.

Quan l'oreig lo brancall mou,
piulant los pardals s'hi gronxan,
semblan nins qu'en lo bressol
a treuch d'auba s'hi deixondan.

MIRANIUS

L'aprenent de poeta

Vetaquí que una vegada (consti que no faig rodar cap bola) tenia jo un amich que's deya Lluís, molt aficionat a fer versos, pero molt aficionadíssim.

Aquell dia jo no tenia res que fer, y ¿quina me'n faig? cap a veure a n'en Lluís, ja está dit. Al arribar a casa seva, vaig trucar, sortint la cambrera a obrirme. Al preguntar per en Lluís, me digué que estava tancat al despaig, y no sé que va em-

patollarse... de que no haventli pogut sortir la beta inspiradora, copiava versos de uns llibres molt grossos, segons deya ella. Al acompanyarme dret ahont era ell, lo vegí que escribia depressa, amohinat... y que sa vista's fiixava en un volúm de las "Obras Poéticas" d'en Campoamor. Al véurens, s'enrogí y tot confós va amagar lo llibre després de saludar y, vinga buscar per tot arreu... ni ell ho sabia lo que buscava, fins la cambrera li preguntá: — ¿Qué busca, senyoret?

—Aquest diantre de plogma, que no sé ahont l'he posada!

—¡Santa Llucia! ¡Pero, si la porta a la orella!

Y la cambrera riu que riurás, al ensemps que a n'en Lluís la professó li corria per dintre.

VENTAFOCHS

La cayguda de la fulla

Ja ve l'hivern,
l'arbre's despulla,
ja cau la fulla
pe'l fret etern.

Y al arbre dret
no més hi ha soca,
y encare poca,
merta pel fret.

LLUIS VÁZQUEZ

La sargantana

Al nen Francesch Samsó y Tusquets

Lleugera com un llampech
travessa una sargantana
totxo per totxo una runa
que hi ha ben arran d'un marge.
Un noyet que se'n adona
s'alsa corrents a empaytarla,
mes ella que ho ha olorat
endins se fica del marge.
Mentres busca un reconet
va pensant la sargantana:
—Ja cal, ja, que m'espavili,
que si aquest xicot m'atrapa
me voldrà tallar la cua
o'm ficarà en una capsa.—
(Y tot rumiant aixó
la sargantana s'amaga.)
Lo xicot, malhumorat
per no hóverla ja atrapada,
ab nou afany y dalit
empren altre cop sa tasca;
pro per més que va buscant
no troba la sargantana.
—¿Hónt rediable deuré ser?—
pensà ell tot buscant ab ànsia.

Mes Deu, que sempre ho veu tot,
y als indefensos ampara,
per sos intents malfactors
un càstich ja li prepara.
S'enfila'l noy atrevit
per'nar descobrint lo marge,
pro tan bon punt es a dalt
en pega una relliscada
y se'n va de tomballons
trobant lo que no huscava.
Llavoras afadigat,
ab la cara desgraciada
y ab los nassos plens de sanch,
se'n va entornar cap a casa,
mentres per una esclatxeta
treya'l cap la sargantana
y li feya pam y pipa
pel xasco que s'emportava.

Amichs que m'heu escoltat,
quan jugueu. féuho ab prudencia,
y penseu que en lo pecat
sempre hi va la penitencia.

F. CASTELLÉ CARBONELL

Sembla que la gent ja comensa a posar cara de Pasquas, tot son preparatiu. ¿Qui no hi ha pensat ja en si aquest any comprarà capons o indiots, si'ls farsirà o no'ls farsirà? En fi, com las empresas de teatres, que totas s'afanyan anunciant cosas ben grossas pera veure qui omplirà més la bossa, y al mateix temps qui dirá més mentidas pera engatusar al públich. Pels vols de Nadal, ja es sabut que molts se deixan caure a ciutat pera fer compres y ja se sab, anar a Barcelona y no visitar lo teatre Catalá, Circo Ecuestre, Eldorado y alguns altres, sería com no moures de casa y tant mateix aixó fora un mal fet. Quants n'hi haurá que al entrar al café de Novetats creurán que's trovan al cel, ab tanta claror de lluminaria!

"Los Pastorets" ab en *Pallanga* y en *Garrofa*, no's cansan de fer riure a la maynada, com també al *Ecuestre* ab sas habilitats y clatelladas secas. Veniu, forasters,

veniu a Barcelona, que ja us ne deixarem gastar de quartós entre *cinematógrafos*, teatres y demés espectacles públichs o paganos.

Veniu, veniu, que si us morissiu tot aixó tindriau adelantat y ho podriau explicar als vostres parents difunts, quan se trovesseu junts en lo cel.

Baixeu ab la bossa ben plena, no fos cas que us passés com a n'aquella criada, que va passar las festas al poble y quan va baixar li va dir un dels nens de la casa ahont servia:

—Si haguessis estat aquí per Nadal, haurias vist los regalos tant macos que'm varen fer.

—Ja'ls veuré un altre any.

—Oh, es que nosaltres no acostumém a tenir tant de temps a las criadas.

CRISTÓFUL

Cantarellas

Mor l'hivern vellos, hi torna,
com l'estiu y la tardor,
y jove mori ma mare
y no veig que torni, nó.

No hi aneu jamay als toros,
qu'es festa que causa horror;
val més anar al sant temple,
que s'hi apren quelcom de bó.

UN NOY ROSSELLONÉS

—Trobo qu'aquesta m'es curta.
—Sab qu'es lo que trobo jo?
que n'es lo seu peu tan llarch,
que fins li fuig del mitjó.

Epígrama

Lo ricatxo Pere Treta,
que n'es un home morrut,
ab tot y ser geperut
ell «viu ab l'esquena dreta.»

JOAN MESTRE (15 anys)

Convit

Ja que veig que llauras dret,
si ma casa vols honrà,
avuy t'espera a sopá
ton amich,

JOAN SALABERT

Escolta

Tú ets, PATUFET,
un noy molt trempat;
tú ets, PATUFET,
molt espavilat.

Nins y ninas compran
ton periodiquet,
y tots ells t'estiman
a tú, PATUFET.

Als nanos ensenyas
llissons de moral,
ab la teva gracia
que no té rival.

Tú ets, PATUFET,
bonich serafi,
que has baixat del cel
per ferm' riure a mi.

JOSEPH BRÚ Y SOLÀ,

Al meu amich

PATUFET, tens de saber
que jo estich molt contenteta,
com sé que fas Calendari
t'enviaré alguna coseta.

PRÁXEDES PELLICER (12 anys)

Curiositats

Aygua que no cau

S'agafa una copa plena
d'aygua y s'hi posa un pa-
per de barba al demunt, de
modo que la boca quedi ben
tapada. Quan tot aixó esti-
ga fet, s'agafa copa y paper
y ab promptitut se gira cap
per avall y l'aygua s'hi
aguantará.

PEPET PUIG Y T.

Ma infantesa

Una entrema

Quan jo n'era molt petit
la mare sempre'm bressava,
puig que segons ella ha dit
casi sempre jo plorava.

A la edat de quatre anyets
jo ja al col·legi n'anava,
perque, com tots los baylets,
a la mare enrablava.

Lo mestre molt s'hi enfadava:
feya malbé la cartera,
la llibra may estudiava,
de la classe'l do'ent era.

Quan va sorti EN PATUFET
de dolent ja no'n vaig ser,
ara sóch un xicotet
aplicat com lo primer.

ANTONI OLIVERES (13 anys)

Cosas d'«En Patufet»

Al nostre amich PATUFET,
quan era molt jovenet,
demostrant ja son talent,
va passarli'l cas següent:

Era aquell lo primer dia
que's vestia tot solet,
quan sa mare o sa dida
(que no ho recordo prou be),
li va dir rihent sens mida:
—¿Per qué'l meu petit reyet
se posa al revés la mitja?—
Y ell, tornantse vermellet,
va dirli ab certa alegria
y ab ayre de satisfet:
—Pede que no hu veus, mida,
hi ha un fodat al coçtat dret.

JOSEPH M.ª SIMON Y VILELLA
(10 anys)

AVISOS IMPO

Tots los senyors corresponsals q
Administració en 31 de Desembre, de
riódich.

També'ls fém a saber que'l CALE
rer d'aquest any y no servirém cap pe
de son import.

Preu del CALENDARI, 1 RALET.
Als corresponsals 15 céntims.

Desde primer d'any no admeterém r

emaliadura

Lo pastor y'l moixonet

Un pastoret molt trempat
passava pel mitj d'un camp,
quan va sentir allà al lluny
s'entonava un hermos cant.

Lo pastor tot caminant
va pensar ¿què es això?
y seguint lo pas avant
va veure que era un moixo.

Moixonet, bon moixonet,
¿quí ab aquest cant t'ha criat
tan bonich y bufonet
y també tan r:filat?

Escolteu, lo bon pastor,
¿no sabeu qui m'ho ha ensenyat?
donchs Aquell que'l mon ha fet,
que plantas y sers ha creat.

JOAQUIM PUIG (14 anys)

Qui busca, troba

Lema: Vaig buscant un amiguet
que s'embli a EN PATUFET.

Fa poch temps que't vaig conèixe,
y en poch temps te conech be,
complint lo ditxo que diu:
«Los amichs s'han de triar be.»
Tú sempre has sigut bon noy,
com ho son tots los companys,
fes com jo, que seuse engany
me porto com sé y com puch:
del dia que't vaig conèixe
m'has donat molts de consells,
també'ls han pres mos companys,
que son bons per mi y per ells.
Desd'ara, bon PATUFET,
me'n trias un bon consell,
que'l rebrà'el teu més amich
que li diuen

JOAN CASTELL (14 anys)

IMPORTANTS

ls qu'estiguin en dénte ab aquesta
e, deixarán de rebre lo nostre pe-

ALENDARI sortirà en lo dia dar-
p pedido que no vagi acompanyat
ET.

ém retorn de cap mena.

Criaturada

Al nen Lluís Martí.

Quatre o cinch noys, engrescats després de jugar molt, varen determinar anar a banyarse a la platja, d'amagat dels seus pares.

Anava un entre ells que's deya de nom Joanet, de set o vuyt anys tot lo mes, que volguent fer l'home perque sabia una mica de nadar, volgué banyarse; se despullà y's tirà al aygua anant-sen mar endins.

Mes quan no trepitjà terra se va espantar, va comensar a cridar y a agitar-se y al mateix temps a enfonzarse.

Ningú hi anava a donarli auxili.

A la fi, un pescador, veyent lo perill que corria, se va tirar al aygua, sortint al cap de una estona ab en Joanet.

Se li feu treure tota l'aygua que havia begut y a las-horas donà senyals de vida.

Y quan se va adonar de lo que havia passat, va exclamar ab tristesa:

—Si m'hagués ofegat... quina pallisa, la mare!

P. GIBANEL
(13 anys)

—Ja será un miracle que jo tregui'l premi gros de Nadal.

—Quin número jugas, baylet?

—Jo, cap.

—Donchs cóm vols treure la rifa?

—Per aixó dich que será un miracle.

Llissó moral

En un temps hi havia un mestre que li deyan lo senyor Raimundo y tenia la costum de dir: — Señoritos, señoritos, á trabajar! Pero sempre n'hi havia un que feya'l sort, y'l que tenia la costum de ferho era un tal Quiquet.

Una tarda en Quiquet anà al col·legi més aviat que tots los altres, y comensà a tirar papers a dintre'ls tinters.

Tot d'un plegat arribà'l

mestre y li digué: —¿Qué haces aquí? —Nada, li va respondre en Quiquet. —Por eso, que no haces nada y tendrías que estudiar, li respongué'l Sr. Raimundo tot enfadat.

En Quiquet, tot fent lo místich, tregué un llibre de la cartera; pero quan feya un rato qu'estudiava, entraren los altres noys y armaren un gros escándol.

Després de resar, vingué l'hora d'escriure, y tots los noys digueren. —Senyor Raimundo, no hay tinta. Fins lo senyor mestre s'hi va enganyar: Com qu'era una mica curt de vista, sucá al seu tinter y li caygué un trossot de paper empapat de tinta demunt de la factura que havia de firmar.

Lo senyor Raimundo, tot enfadat, preguntá qui havia sigut lo culpable d'aquella malifeta, y al saber que havia sigut en Quiquet, l'expulsá del col·legi, y com que may ha volgut estudiar, lo trovaréu moltes vegadas tirant un carretó ó venent diaris fet tot un trinxerayre.

PEPET B. BOSCH

(11 anys)

Molts han preguntat ¿Qué s'ha mort en Setciencias? ¿Qué s'ha despedit a la francesa? No—dieh jo—pero com fora llarch de comptar lo motiu de haver tardat tant a escriure, feume franca la explicació y anant al cas, veuseaqui que al tornar a parlarvos de las mevas aficions, vull ferho demostrant que la bona pensada d'EN PATUFET en fer aquest periódich que porta'l seu nom, es d'aquellas que de cada cent se'n trova una y sino, veyéu l'afició que los ha entrat a la canalla d'escriure y fer ninots, com poden veure en la secció de "Colaboració infantil", pero no es aixó tot encara, puig heu de saber que la seva crida dirigida a sos llegidors al comensament del estiu passat, encomanant los que fessin recull folk-lórich, si ho digué al sort no va dirho al mandrós, y veuseaqui que l'entussiaista colaborador n'Ernest Batlle, que estiuhejá en la comarca del Alt Ampur-

dá, va recullir una colecció de Jochs populars de Figueras qu' EN PATUFET m' ha fet a mans perque vos ne dongui trasllat y vos los fassí coneixe, ab aixó, avuy explicaré lo del

Carbassot

Aquest joch es de nens o nenas indistintament y 's fá assentantse un, que es qui porta'l joch; a la seva falda hi acota'l cap un altre procurant que no hi vegi qu'es lo que amaga, y per lo tant fá de *Carbassot*; los altres, fent rotllo, se posan al seu voltant.

Lo que está assentat comensa dihent:

—Carbassot; — y aquést contesta:

—Qué mana, mare?

—Ahont tens los bous?

—A la llaurada.

—Qué menjan?

—Civada.

—Qué beuhen?

—Bon vi.

—Venta culada y fuig de aquí.

Allavors tots los del voltant de un a un li donan un cop pel derrera topant per las ancas y fugen corrents a amagarse.

Allavors lo que está assentat crida:

—Xiu, xiu, conillets, esteu ben amagadets?

Y'ls altres contestan si o no, segons. Si diuhen no, torna a fer la pregunta fins que tots contestan si, aixecantse'l *Carbassot* a veure si pot agafarne algún, cosa que si ho logra, li toca amagar a aquéll, fent de *Carbassot*, y si no n'agafa cap hi torna'l mateix, comensant lo joch altra vegada.

No crech calga recomanarvos aquest joch, puig no sols es sanitós tant com entretingut y divertit, pero si que'm cal recomanar: imiteu al aixerit colaborador que ha portat lo seu esfors y bona voluntat en pro del folk-lore catalá, en quina branca, com es la dels jochs populars, vosaltres, los nens y nenas que sou espigadets, per saber transcriure aquests senzills y útils entreteniments propis de la vostra edat, podeu ferhi molt de profitós, com vos demostrará altre día vostre veritable amich

EN SETCIENCIAS

Ja está vist que EN PATUFET es un noy molt aixerit, y jo'm tinc per molt ditxosa per ser ell lo meu amich.

TRESINA ALAVEDRA (11 anys)

FAULAS D'ISOP

Del Lleó y de las Guineus

Fingia lo Lleó qu'era molt malalt, y ab aquest engany feya venir así los animals a visitar-lo, com a son Rey, y continuament matant dells. Vinguereu les Guineus demunt les portes de la cova, y saludaren al Lleó de defora, lo qual demaná a una delles per qué no entrava. Y ella respongué: perque veitg les petjades dels que entran, mes no dels que'n surten.

Significa aqueta faula que los mals y perills dehuen esser mostra y mirall pera guardarnos, car en la casa del poderós lleugerament y pot entrar qualsevol, mes se fer que isque o tart o may. Quan lo major afalega, al menor menester lo ha.

Del meu rebost

Per viure sens trevallar,
deya un xicot poca-pena,
no's necessita res més
que tenir la bossa plena.

—¿De qué ha mort lo teu cunyat?
deya en Pere a n'en Sureda,
y aquest respongué molt pla:
—Per haver sigut tan bleda
de descuydars d'alená.

Per dir que havia comprat
en Roch un be petitet;
va dir, a un seu amich:
—Avuy he comprat un Benet.

ENRICH DOMÈNECH

¿Oy que sí?

PATUFET, quan te despertas
ja no pensas en res més
que escriure pel Calendari
del any que ara prompte ve.

MERCÉS FERREX (11 anys)

Acudits

—¿Ja ho sabs, Carlets, que després de cavilar molt he descobert la manera segura de treure 'l premi gros de Nadal?

—¿De veras?

—No tens de fer més que comprar tots los bitllets.

—Pero, noy, valdrán molts diners.

—Aixó array, ja tinch tres duros recullits a la guardiola.

—Senyora Tomasa, m'ha dit la mare si li volia deixar un cedàs, pero que sigui ben clar.

—Digas a ta mare que no'm dona la gana, y que si ho vol més clar que ho digui.

L'emperador Domiciano vivia retirat en una habitació, entretenintse matant moscas ab una agulla.

Un cortesà que'l volia visitar, va preguntar á Vivio Crispo:

—¿Hi algú ab l'emperador?

—Ni una mosca.

Donchs aquest acudit li costà la vida.

—Mira, Ramonet, quan me vull fer càrrech de lo que vé a ser un eclipse, tanco 'ls ulls un ratet y... ja està.

—Diumenge ho provaré.

CORREU

Medallas: Ramon Divi.—J. V. S.—A. de la P.—M. Odrech.—Joseph Alsina.—Joseph Castelló.—Enrich Doménech.—J. Bergansi.—Tadeo Pibernat.—Tururut.—Pau Güell.—J. Béjar.—Modest Elasco.—Francisco Garcia.—A. P. Rigau.—Francisco Batalla.—Pere Ferrés.—Andreu García.—Magda Serra.—Enrich A. Garriga.—Mariane.—Joseph Vilarnau.—Joan Mestre.—Cecilia Delafont.—Remigi Fonta.—Joan de Sucre.—Margarida Ventura.—Lo revet de casa.—Joseph Tenas.—Joan Monjo.—Carmeta Segarra.—Lluís Murey.

Carbassas: Andreu Fita.—Quimet Arnau.—Joan Farré.—Lluís Vila.

Carme Carreras, gracias.—J. M. Farré y Samsó, no m'agrada prou.—Martí Blanch, conformes.—Emili Roviralta, lo dibuix no està prou be.—Felip Carquiñoli, lo mateix li dich.—A. Sebastià y Pous, no està prou be.—Ernest Queralt, Pere Fiol, Fèlix Torrents y Pau Sagal, no m'envihin tants trencacaps.—Joan Serra, ¡si fos de debó!—Práxedes Peller, los seus treballs segueixen torn.—J. Gutierre, no'm fa.—Adolfo Iglesias, miraré d'arreglarlas.—Joseph Suriñach, igual li dich.—Jesús Palou, Joan Gisbert, K. K. Seno, no va prou be.—Raventós-Sales, n'aprofitaré algun.—Joseph Santilari, fassi més bona lletra.—Jacinto Ventura, gracias.—Joan Taxidó, està molt be.—Joseph Vidal, mercès.—Paulet, no val a traduir del castellà.—Ramon Morey, no serveix.—F. E., mercès.—Phret, ja estava'l número en màquina.—M. M., es defectuós.

AUTÓMATAS NARBÓN

La comedia d'espectacle
en set quadros

Caprichos de la fortuna

7 DECORACIONES DE MORAGAS Y ALARMA

Dijous sessions infantils a las 4, 5 y 6 tarda

Diumenges matins infantils a las 12. Tarda de 3 a 8. Nit de 9 á 11

Días de treball a las 6 - 9 1/2 10 1/2

Camisería y Corbatería

* DE *

Jaume Sans

Boquería, 32

BARCELONA

●● Especialitat en las camisas a mida ●●

Als nens y nenas que comprin en la Casa, se'ls obsequiará
ab una artística postal

Agustí Costa Grande*Cirurgiá Dentista***CASP, 34, 1.º, 2.º**

(Devant dels PP. Jesuitas)

Los mellors, més moderns
y econòmichs retratos
s'obtenen en la acreditada

FOTOGRAFIA**HISPANIA** « Pelayo, 50. pral.**Director: Joseph Banús**

TREVALLS PERA'LS AFICIONATS

M. y A. ARAGONÉS

Medallas de la Purissima,
Sta. Cecilia, 2.ª Comunió y altres,
en or y plata

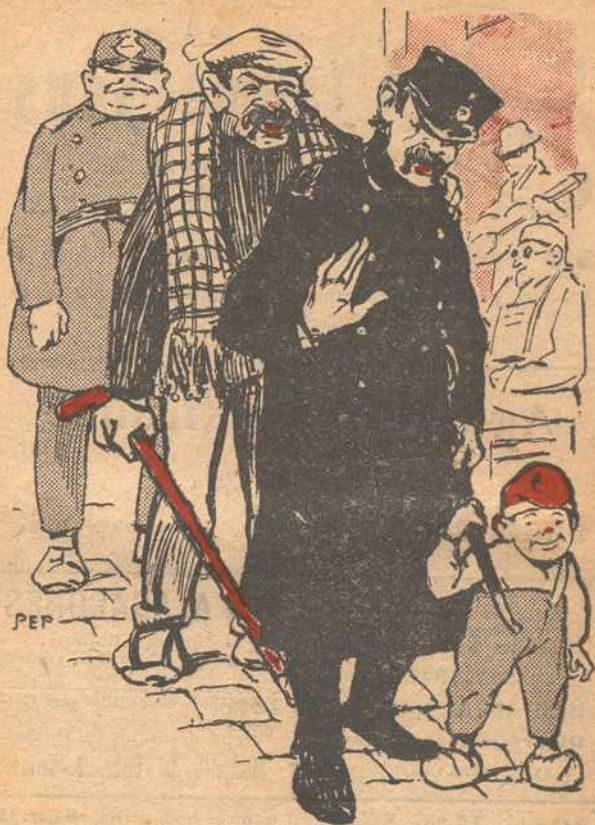
Especialitats en medallas pera Cer-
támens, Col·legis y Corporacions
segons dibuix, a preus reduhits.

Montjuich del Bisbe, 3 - baixos

30 d'utxas 25 Ptas. Massatge per técnichs especialistas. Major, 15,
Gracia y Montjuich del Carme, 5 (Bany de Solé)

Imp. LA RENAIXENSA, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

Un bon consell

Si voleu seguir la pista
veniú, que no us sabrà greu,

y a Santa Llússia... pregueu
que us dongui molt bona vista.